

STICHTING SIMON DE HEER

Expositie 'Lief en Leed'

Tachtig jaar geleden werd de Duinwijckweg in Bloemendaal gebombardeerd. Ook het huis van kunstschilder Simon de Heer werd getroffen.

De expositie 'Lief en Leed' is de hele zomer te zien in het Simon de Heerplantsoen.

Het was een warme voorjaarsdag, die 16e april in 1945. 's Middags rond half drie vlogen jachtbommenwerpers van de Britse Royal Air Force (RAF) over Bloemendaal voor een verkenningvlucht. Tegen half zes keerden ze terug. Het kenmerkende geluid van de ronkende Spitfires was al van ver te horen. Toen vielen de bommen. De hele Duinwijckweg werd getroffen. Er vielen uiteindelijk negen doden te betreuren, waaronder drie kinderen. Vier mensen raakten zwaargewond. De schade was enorm.

Een van de dodelijke slachtoffers was Corry Meijer-de Heer, dochter van Simon en Derkje de Heer en moeder van Dickje, destijds een dreumes van vijftien maanden. Corry was in verwachting, ook haar baby overleefde het niet. Dickjes speelkameraadje Lisa van de Bunt verloor die dag zijn zevenjarige zusje Mary.

“Mijn moeder heeft nog vier dagen geleefd,” vertelt Dickje tachtig jaar later. “Ze vroeg mijn oma om goed voor mij te zorgen. Toen ik zeven was, hertrouwde mijn vader. Oma wilde mij niet kwijt en wist het zo te regelen dat het atelier van grootvader Simon werd omgebouwd. Zo kwamen we naast hen te wonen en kon oma over mij blijven moederen.”

Donderend geraas

Lisa was destijds een peuter van drie. Het bombardement staat in zijn geheugen gegrift. “Ik lag boven in mijn ledikantje toen er een donderend geraas klonk. Alle ramen vlogen uit de sponningen en de glasscherven vlogen in het rond. Mijn moeder kwam naar boven gesprint om me uit bed te halen. Ze legde me op de vloer beneden in de gang en ging bovenop me liggen. Later kwam mijn vader thuis met mijn overleden zusje in zijn armen. Hij had haar gevonden in

②

③

①

‘Lief en Leed in Bloemendaal 1940-1945’

In 2021 schreef Lisa van de Bunt met twee co-auteurs een boek over de bezetting in Bloemendaal, waarin hij ook vertelt over deze persoonlijke oorlogsgeschiedenis. Lees op pag. xxx hoe je dit boek kunt winnen.

4

5

6

7

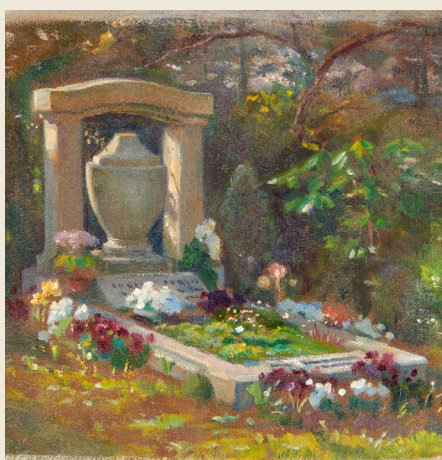
het puin van het huis aan de overkant. Hij zette haar op schoot, zoals hij altijd deed. Ik zie hem nog zitten op de witte keukenstoel, totaal ontredderd.”

Portretten

Dickje bewaart warme herinneringen aan haar jeugd bij Simon en Dickje. “Mijn grootvader was altijd aan het werk. Ik moest vaak voor hem poseren. Die portretjes hing hij op bij Duin en Kruidberg, zo wierf hij nieuwe klanten. Om te voorkomen dat ik me ging vervelen vertelde hij eindeloos sprookjes. Soms nam hij me mee naar de verfwinkel, waar hij me alle namen van kleuren leerde, zoals oker en karmijnrood.” De kinderen Van de Bunt heeft Simon ook geportretteerd: Lisa, zijn broer Akke en zusje Mary. Ook het grafje van Mary legde hij vast op het doek. Enkele jaren geleden schonk Lisa deze vier schilderijen aan Stichting Simon de Heer.

Vriendschap voor het leven

De kinderen van de Duinwijckweg speelden vaak samen. “Overall in de straat werden huizen gerepareerd en nieuwgebouwd, voor ons was dat een prachtig speelterrein,” herinnert Lisa zich. “In de duinen kon je van alles vinden wat de Duitsers hadden achtergelaten, zoals knijpkatten en zelfs handgranaten. Naast het verdriet was er ook avontuur.” Dickje en Lisa speelden pilootje en stewardess met een door haar vader geknutseld vliegtuigje en maakten de straat onveilig met een zeepkist. “Ik zeg altijd dat hij mijn eerste man was,” glimlacht Dickje. “We ‘trouwden’ in de tuin van Lisa, ik droeg een sluier van vitrage. Hij was zeven en ik vijf.” Lang na de tragische gebeurtenis is die vriendschap er nog altijd.

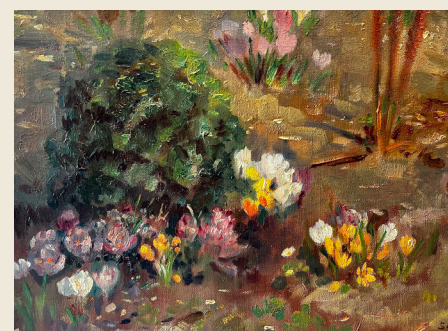

8

Het raadsel van het ‘vergisbombardelement’ hield Lisa jarenlang bezig. Waarom hadden de geallieerden hun bommen precies boven Bloemendaal uitgewooid? Hij en Dickje spraken er vaak over. Rond 2012 besloten ze op onderzoek uit te gaan en bezochten het Imperial War Museum in Londen. “Net als vroeger was Dickje voor mij een goede makker, dit keer in mijn zoektocht,” aldus Lisa. “We ontdekten dat de verkenningvlucht was uitgevoerd door een Frans squadron van de RAF. De Duitsers hadden in de weken daarvoor veel materieel van Utrecht naar Bloemendaal verplaatst. Inderdaad hadden er legerwagens gestaan aan het begin van de Duinwijckweg, langs het pad naar Caprera. Waarschijnlijk waren de piloten in de veronderstelling dat ze gecamoufleerde vrachtwagens bombardeerden. Op de dag van het bombardement waren die echter al weg.”

Ter nagedachtenis

Precies tachtig jaar na het bombardement – op woensdag 16 april 2025 – onthult burgemeester Michel Rog

9

een monument ter nagedachtenis aan de slachtoffers. Het monument is een initiatief van Stichting Ons Bloemendaal. In het Simon de Heerplantsoen in Bloemendaal, vlak bij de Duinwijckweg, is inmiddels een appelboom geplant, een verwijzing naar een schilderij van Simon. Er wordt een plaquette onthuld van kunstenares Liz van Baak. Esther Jansen, achterkleindochter van Simon de Heer en beheerder van zijn nalatenschap, heeft een expositie samengesteld met reproducties van een aantal van zijn schilderijen uit de oorlogsjaren en de wederopbouw, aangevuld met foto’s en achtergrondinformatie.

- 1 Lisa van de Bunt en Dickje Meijer
- 2 Lisa en Dickje op hun zeepkist
Volgens Lisa reed hij voor geen meter
- 3 Het huis van de familie De Heer
raakte zwaar beschadigd door het bombardement
- 4 Portret van Dickje
- 5 Portret van Lisa van de Bunt
- 6 Portret Akke van de Bunt
- 7 Portret van Mary van de Bunt
- 8 Het graf van zijn dochter
Corry Meijer-de Heer
- 9 Het graf van buurmeisje Mary